

Братя Грим
Верните животни

Живял някога един човек. Няма много пари, но с малкото, което му останало, тръгнал да пътува по света. Веднъж пристигнал в едно село и видял няколко деца, които подскачали и крещели. Спрял се и попитал:

– Какво има, деца, защо крещите така?

– Хванахме мишка и искаме да я научим да танцува. Виж колко е забавна, като бяга!

На човека му дожаляло за клетото животно и рекъл:

– Деца, по-добре пуснете мишката, ще ви платя за това.

Дал на децата пари, те пуснали мишката и тя се шумгунала в една дупка.

Човекът продължил пътя си и скоро пристигнал в друго село. Там видял как деца карали една маймунка да танцува, да се премята и се забавлявали с нея, без да ѝ дадат покой. Човекът им дал пари, за да пуснат маймунката, и си тръгнал. После отишъл в трето село, а там децата били хванали мечка. Карали я да застава на задните си лапи и да танцува, за да ги забавлява. Човекът откупил мечката, а тя се зарадвала, че може отново да стои на четирите си лапи, и поела към гората.

Така човекът раздал всичките си пари, в джоба му не останала дори и медна монета. Тогава той си рекъл: „В царската хазна има къде-къде повече пари, ще взема малко оттам, колкото да не умра от глад, а после ще ги спечеля и ще ги върна обратно в хазната.“ Така и сторил, но като се измъквал навън, кралските слуги го заловили и го изправили пред съда за кражба. Присъдата била да го поставят в един сандък и да го пуснат в реката. На капака на сандъка пробили малка дупка, за да влиза въздух, сложили вътре парче хляб и стомна с вода и пуснали сандъка по реката.

А вътре човекът умирал от страх! Изведнъж чул, че нещо дращи и почуква отвън. После капакът се повдигнал и той видял една мишка, една маймунка и една мечка. Те искали да му се отблагодарят за това, че им помогнал да се отърват от лошите деца. Ала животните не знаели какво да сторят по-нататък и започнали да се съветват помежду си. В същия миг пред тях изскочил един бял камък, който приличал на яйце.

– Тъкмо навреме се появи – казала мечката. – Камъкът е вълшебен и който го притежава, ще получи всичко, което пожелае.

Човекът извадил камъка от водата и пожелал да има дворец с градина и царска конюшня. Едва успял да изговори желанието си и вече седял в прекрасен дворец с градина, имало и царска конюшня. Всичко било така великолепно, че той не можал да се начуди и нагледа.

По същото време по пътя минавали търговци.

– Вижте, вижте – извикал единият, – какъв прекрасен дворец! Миналия път, като минавахме оттук, имаше само подвижни пясъци.

Станало им любопитно и влезли в двореца. Разпитали човека как е успял да построи всичко това, а той им отговорил:

– Не съм го построил аз, направи го моят вълшебен камък.

– Що за камък е това? – попитали учудените търговци.

Човекът донесъл камъка и им го показал. На търговците много им се искало да го притежават и попитали човека дали не го продава. Извадили всякакви красиви и скъпи стоки и му ги предложили. Като ги видял, човекът много ги харесал, помислил, че те са по-ценни от вълшебния камък, и се съгласил. Ала в мига, в който им дал камъка, всичко изчезнало, той отново се озовал в сандъка и заплувал по реката.

Верните животни видели, че човекът отново изпаднал в беда, опитали се да му помогнат, но не могли да отворят капака на сандъка по никакъв начин. Тогава мечката каза:

– Трябва да намерим вълшебния камък, иначе усилията ни ще бъдат напразни.

Търговците останали да живеят в двореца. Животните тръгнали на-там и когато били вече близо до двореца, мечката каза:

– Мишчице, промуши се през някоя цепнатина в двореца и виж къде е камъкът. Ти си мъничка и никой няма да те забележи.

Мишката се съгласила, но скоро се върнала и каза:

– Няма да е лесно. Камъкът виси над огледалото на червен шнур, а от двете му страни стоят две огромни кокошки с огнени очи и го пазят.

Тогава маймуната и мечката казали:

– Ще отидеш в двореца още веднъж. Докато господарят още спи, промъкни се до леглото му, ошипи го по носа и му изгризи косите.

Мишката направила така, както ѝ казали маймунката и мечката. Като се събудил, господарят започнал да си търка носа и рекъл:

– Тези кокошки за нищо не ги бива. Пускат мишки, а те са ми изгризали косите.

И прогонил кокошките. На следващата вечер мишката се промъкнала в двореца и прегризала червения шнур. Камъкът паднал на земята и тя го избутала с малката си лапичка чак до вратата. После го взела маймунката и всички заедно тръгнали към реката.

– А как ще стигнем до сандъка? – попитала тогава маймунката.

– Няма да е трудно – каза мечката. – Аз ще плувам, а ти, маймунке, ще седнеш на гърба ми и ще се държиш здраво за мен с две ръце.

Камъкът ще носиш в устата си. Ти, мишчице, ще се настаниш в дясното ми ухо.

Така и сторили. Докато плувала по реката, на мечката ѝ доскучало и много ѝ се приискало да побъбри.

– Какво ще кажеш, маймунке, ние с теб сме много смели, нали?

Но маймунката нищо не отговорила.

– Що за маниери имаш? – попитала възмутено мечката. – Как може да не отговаряш на своите приятели? Не обичам тези, които не отговарят.

Маймунката вече не можала да се въздържи, изпуснала камъка във водата и изкрещяла:

– Глупачка такава! Как искаш да говоря с камъка в устата? Сега всичко пропадна и за това си виновна ти!

– Не се ядосвай – отговорила мечката. – Все ще измислим нещо.

След като се посъветвали помежду си, те извикали всички дървесни жаби и разните му там водни твари и казали:

– Страшен враг се готви да ви нападне. Затова трябва да съберете много камъни, а ние ще ви изградим стена, която ще ви служи за защита.

Водните твари се изплашили и веднага започнали да вадят камъни от водата. Накрая от дъното изплувала една голяма тлъста жаба, която носела в устата си червения шнур с вълшебния камък. Зарадвали се мечката, маймуната и мишката и казали, че сега всичко е наред. После се сбогували с водните животни и се отправили надолу по реката към сандъка, в който бил затворен човекът. Отворили с вълшебния камък капак и добре че пристигнали навреме – хлябът и водата се били свършили и човекът едва не умрял от глад и жажда. Щом взел камъка в ръка, той си пожелал здраве и в същия миг се пренесъл в прекрасния дворец. Взел при себе си верните животни и всички заживели щастливо и задружно.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Die treuen Tiere

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2510>]